

ARTICLE GUANYADOR DEL PREMI MATEU SEGUÍ PUNTAS

UNS ESTUDIS DIFERENTS

Juliette Tuduri
Chais

No sé si coneixeu aquesta sensació de fastig i ràbia quan expliqueu que sou de Menorca i vos contesten: «Ah! Mallorca, sí clar». És similar a la que sento quan conto a la gent que estic estudiant Turisme a la seu universitària d'Alaior i em diuen: «Hi ha universitat a Menorca?» mentre em miren amb una mescla d'amabilitat i llàstima. Sí, estic estudiant a la seu de Menorca de la Universitat de les Illes Balears (UIB) quan podria haver elegit qualsevol altra banda i després de quatre anys, no voldria haver cursat la carrera a un altre lloc.

Però no m'estranya que la gent pensi així. Jo sempre recordaré la primera vegada que vaig visitar la seu de la UIB a Alaior. Estava cursant batxillerat i vaig participar en unes olimpíades que s'organitzen cada any. Mentre esperàvem a l'entrada amb un company de classe, vam decidir mirar els fullatons dels diferents estudis que s'oferien a la universitat. Un professor ens va veure i es va riure abans de dir-nos: «No pensareu estudiar aquí? Amb les notes que teniu, podeu aspirar a millor». Uns anys més tard, quan finalment vaig decidir matricular-me als estudis de Turisme de la UIB, encara ressonaven les seves paraules dins del meu cap. Irònicament, la Facultat de Turisme de la UIB és la millor d'Espanya per fer aquests estudis segons el rànquing de 2018 del diari «El Mundo».

Entenc que amb 18 anys, molts de joves volen sortir de l'Illa i descobrir un ambient diferent. I segurament acordarem que tothom hauria de passar un temps fora de Menorca per evolucionar i madurar. La nostra illa a vegades és com una mare sobreprotectora que ens fa sentir segurs i còmodes però que ens impedeix créixer. A més, sempre és bo conèixer coses noves. Però cadascú hauria de poder triar el seu moment i com a mínim els joves de Menorca haurien de poder plantejar-se quedar a l'Illa per cursar estudis universitaris sense sentir la pressió dels companys, professors, pares, etc.

És cert que la meua experiència universitària no haurà sigut la mateixa que la dels meus companys de batxillerat que van partir cap a terres catalanes per estudiar. No hauré viscut a una residència amb altra gent de la meua edat, no hauré assistit a classes amb 40 estudiants a les quals el professor no sap el nom dels seus alumnes, no hauré viscut a una gran ciutat. Però quants dels meus companys de batxillerat poden dir que han viscut una experiència com la meua?

Cada capvespre, en lloc d'una universitat enorme amb centenars de persones, m'espera Can Salort, una petita seu universitària en què els conserges coneixen el nom de quasi tots els estudiants i ens saluden alegrement quan entrem. No tenim cafeteria per descansar, però el poble d'Alaior és el nostre pati i sabem a on aconseguir el millor berenar després d'una classe esgotadora o un bon cafè

per aguantar un llarg capvespre d'estudis. Quan decidim escapar-nos de classe per gaudir d'un moment de llibertat prohibit, és per anar a admirar una posta de sol a Favàritx o descobrir racons secrets de l'Illa.

La majoria del temps, no tenim professors presencials i les classes es fan per videoconferència des de Mallorca. Alguns ho veuen com un inconvenient, però jo ho veig com una altra forma d'aprenentatge: avui en dia, quantes reunions de negocis es fan a distància? A més, no us penseu que els professors ens ignoren. Al contrari, es preocupen tant que puguem seguir les classes que a vegades ens vigilen més que als alumnes de Mallorca. Els primers dies, vam aprendre dues coses: la primera va ser vèncer la nostra timidesa i xerrar amb el micr3fon. Sentir la nostra veu ressonant a Mallorca davant de 40 companys és una sensació estranya. La segona va ser avisar als altres quan encenim el micr3fon per evitar

“
Però no tot es fa a distància. Unes quantes vegades al mes, els nostres professors vénen a donar classes presencials. Són unes tutories enriquidores...

que algú digues una bestiesa i ho sentís tothom.

Però no tot es fa a distància. Unes quantes vegades al mes, els nostres professors ens vénen a donar classes presencials. Són unes tutories enriquidores en les quals no només repassem continguts sinó que xerrem de les nostres experiències en el món del turisme i de les diferències entre Menorca i Mallorca. També tenim l'oportunitat de fer feina amb professors menorquins que estan tan enamorats de l'Illa com nosaltres. Cal dir-ho: la majoria dels que ens quedem aquí és perquè tenim una connexió especial amb la nostra terra.

Estudiar a Menorca és aprendre a ser autònom, independent i aplicat. Com a totes les universitats, ningú ens obliga a anar a classe. Però quan només hi ha quatre alumnes a la classe d'alemany, ens motivem entre tots per no faltar.

Una altra cosa que t'ensenyen a la universitat és a fer feina en equip i els tre-

balls en grup són un mètode d'avaluació habitual. Quan un alumne es queixa al professor perquè el seu grup no funciona o alguns membres no participen, la resposta sol ser que en la nostra vida professional ens trobarem amb tota mena de gent i hem d'aprendre a adaptar-nos. Però és relativament fàcil a una classe de 30 alumnes. Si un grup no funciona, es canvia pel pr3xim treball. Si sabem que no som compatibles amb una persona, n'hi ha unes quantes més amb qui ho podem intentar. A Menorca, som 7 a classe i quasi tots els treballs del grau els hem fet junts. No ens hem pogut permetre «tolerar-nos mútuament» el temps d'un semestre i després canviar de grup. Hem après a fer feina junts. Hem après els uns dels altres i ara ja sabem utilitzar les fortaleeses de cadascú per obtenir els millors resultats. Al final, no és això el que ens demanaran en una empresa?

Us podria donar molts d'exemples més de com hem après d'una manera dife-

rent, però no pitjor. Però no vull que penseu que el que estudiem aquí no volem descobrir m3n. Més de la meitat hem passat almenys un semestre fora: Canàries, País Basc, Portugal, Lap3nia... De fet, aquestes estades a l'estranger són quasi obligat3ries quan es fan estudis de Turisme.

No tot és perfecte. 3bviament, es poden canviar moltes coses. A vegades, és frustrant no poder participar en certes activitats que s'organitzen al campus de Mallorca. També ens agradaria tenir més oportunitats de col·laborar amb els diferents agents del sector turístic menorquí. Però a poc a poc, tant els alumnes com el personal de la seu de Menorca ens esforcem per aconseguir millores.

Com tots sabem, el turisme és el sector principal de l'economia menorquina i tenim la sort de poder cursar el Grau de Turisme a una universitat pública. Durant el curs 2017-2018, només hi havia 27 alumnes matriculats en aquest grau a Menorca. Enguany ens graduarem la segona promoció i si tot va bé, serem 7.

El curs passat, vaig tenir l'oportunitat de participar en el dia de portes obertes de la seu de Menorca i vaig poder conèixer als estudiants de batxillerat de l'Illa. Estava molt il·lusionada per compartir la meua experiència amb futurs estudiants de Turisme. Quina va ser la meua decepció quan vaig veure que només hi havia dues alumnes a la presentació del meu grau, i les dues havien acabat allà perquè a la UIB no es feien les carreres que volien. Quan un acaba batxillerat, es planteja estudiar Dret, Enginyeria informàtica, Bioquímica, Filologies vàries, però Turisme? Dels que acabem la carrera enguany, quasi tots vam començar altres estudis abans d'optar per aquesta branca. Paradoxalment, Menorca necessita professionals del sector turístic ben formats que puguin innovar i promoure l'Illa com es mereix, però sembla que encara no hem trobat la manera de comunicar totes les possibilitats que el sector turístic pot oferir a les pr3ximes generacions.

CHARLAS ESCRITAS

LA SOMBRA DE UNA DUDA

Manuel Cañas
Graduado social

El planteamiento o la presentación fue faraónica, el nudo rumboso y el desenlace, inesperado, se ajustó -como anillo al dedo- a ese clásico de Alfred Hitchcock que en pantalla se mostraba en negro sobre blanco, en aquel tiempo, cuando la artista folclórica más encaramada de la posguerra tuvo un generoso detalle con un periodista, que había sido flamante padre de una niña, al que sorprendió, al igual que a propios y extraños, regalando a la neonata una pulsera de oro...

Luego, en tributo a esa virtuosa del garrotín, se descorcharon botellas, brotaron las burbujas regadas de besos y abrazos, además de cotilleos, motivados por la esplendidez de la actriz. Unos días más tarde -recordaba Vicente Leirachá en sus memorias-, todavía en momentos ebrios de gloria, de ribeiros y de rosas, sonó el teléfono en la redacción del rotativo gallego, marcado desde una joyería de la capital herculina, que preguntaba por el gacetero obsequiado. Silencio sepulcral en los teclados. Un manto de siglo envolvió la oficina, mientras el reportero interpelado palidecía escuchando las palabras nada dubitativas del tendero. Cuando colgó el auricular, le comentó a un colega del periódico: ¡Concho!-, me ha llamado el joyero para que le pague la pulsera que me regaló la 'cantante', porque se marchó dejándola a pufo»; esto es, la elusión de una deuda de forma pícarra. La broma costó cuatro mil pesetas, suma muy superior a la que, trimestralmente, percibía el cronista embaucado, en tiempos de aquella posguerra de sombra alargada, como la del ciprés 'delibesiano'.

Otros presupuestos mayores, otros gastos y más deudas... ahora en capilla, acaparan la atención de los administrados de las distintas comunidades, ninguna satisfecha, aunque, en consecuencia, tampoco ajenas y por tanto necesariamente responsables de la bienhechora administración de esos fondos, cuando se reciben. De postreras legislaturas, cabe pensar, acaso erradamente, que en su planteamiento inicial, los presupuestos generales parecen coincidir por lo menos en dos invariables apreciaciones. La primera, legada del antiguo derecho romano, en particular traslación: «Doy [recursos] para que me des [apoyo]». Y siempre la segunda, que habrá de afectar después a nuestros bolsillos, o esa sombra de una duda, como la película citada, semejante a la inquietud que probablemente debió sentir aquel orfebre co-ruñés de la anécdota anterior, cuando le preguntó al periodista agasajado, ¿Quién pagará eso...?